

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 265. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387172448/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

»Ja hvad!« – sagde Mogens, min Fæder – »Du kan ikke behøve at lede
for langt.« –
»Aa! I behøver ellers ikke« – sagde Kirsten – »at have for travlt!« –
»Hm! hm!« – sagde Øvli – »hm! jeg ved, din Søn har nogle
Skillinger –
hent os en Dram og en Bid Brød! det kan ikke hjælpe, vi kællinger.«
Men saa blev Kirsten rent katholsk og hvælgede og bad om Dag da.
Men siden som vi kom sammen saadan i et og andet Lag da,
sommertider var hun ikke betænkt, og andre tider hun tyktes det.
Tilslidst saa blev vi Mand og Kone, og ingen har fortrudt det.«

Nuda! Ole Vistisen havde tiet stille den hele Aften; men ved det Lag fik han i Sinde at snakke med.

»Hvem der er kendt i Graa og deromkring,« sagde han, »ved vel ogsaa, at der er noget, de kalder Svend Graas Kapel – for her har været en Smule Kirke engang, ligesom der østen for Ungstrup. Men det er endelig saa længe siden, at min Oldefaders Oldefader havde ikke set noget til den her Kirke. Sten er der endnu nogle af; hvem der gider gaæet efter det, kan snart finde Stedet paa Graaskovs Mark, lidt norden for Have Sø. Dengang det skete, som jeg nu skal fortælle, se da var der tre Konger i vort Land – og det var de to for mange, kan jeg tro, for en kunde ellers have været nok: tre Konger i et Land maa være ligesaa godt som tre Koner i et Hus, for hvordan skulde de forliges? Nuda, den ene af de Konger hed Svend. Han slog den anden af de to andre ihjel ved et Gæstebud, hvor det nu var, og han vilde gøre ligesaa ved den tredje. Men han undslap og sankede en grumme Hob Krigsfolk sammen og overvandt Svend i et stort Slag, de holdt derinde paa Graahede. Svend han tabte baade Slaget og Livet, som jeg nu skal fortælle. Den Dag før Slaget skulde staa, saa stod Kongen udenfor sit Telt, og saa bød det sig hverken værre eller bedre, end at en Bondekone kom gaaende forbi, og hun var en skammelig knøv Kvinde. Kongen fik Lyst til hende og lod hende trække ind i Teltet og laa ogsaa hos hende, men haardt imod hendes Villie. Der kunde været mange Koner, der ikke havde taget sig saadant Kællingeri nær saa nær; men denne her var striks i det. Saasnart hun var sluppen ud igen, rendte hun hjem og græd saameget bitterlig og fortalte sin Mand al-

lissom de wa gawn te Saa bløw han ilworrn, aa saah: »Da skal A indda sie om A ka bethaahl den Skitting aa en Konng de hæh Støk Arbed.« Dæhmæ tow han en Yws, aa stak bag nier ve hans Nakh, mæl hans Innetroj aa hans Ullenskjøt, aa gik ued. Men e Slaw war begynt, aa de uet ett lænng, fæ Swenhs Folk bløw spiet ad aa faadrøwren. Han maat jow aasse sjæl remm, aa kam faahren aaljenn po hans Hæjst dæh faabi, hwor e Buen stod aa soe po e Slaw. Men saa støwted hans Hæjst. Finneren war atte ham et Stød tebaahg. Han rowwet te e Mand: »Hæel mæl! Hæel mæl! om Do veed et Stej.« »A ska hæhl Dæ søen« saa e Buen, ste di Uvenner ett ska finn Dæ løwren.« Mæ de samm hog han e Konng møt i hans Pann mæ e Yws, te han fil stjen-døe øwwerenn.

Da hans Muedstanner, Konng Wolmer, kom te aa fanh ham, lo han ham johr po de sam Stej, aa byg den kon Kjerck øwwer ham.

Ætte hans Døe haa di aalti kal ham Swen Graah, faade te han om-karn dæhr. – Men øwwenpo de hæhr ve vi no ha en Vihs aasse om Krie, som jen aa mi gue Venner – ja de er ett længer end tow Oer sin han døh – han haa sjæl dejjet:

Den Tie A war en bette Kaal, aa gik aa utted Foer,
A fek mi Føh aa Klejemon i Muoten Jensens Goer.
Aaw Naahd aa Barremhjatchied de fek isinn aa ta mæ,
Da mi Faarællr wa falln mæ fræ aa ingen Anr vil ha mæ.

Die war A ejjen manne Oer – had resten gue Daww;
Lid ingen Nø i nowen Maad – faa de wa Synd aa klaww.
Bøn had di ingen flier end mæ aa saa djer ejjen Dætter –
Di tinnit wal aasse, som de gik, te dæ kam ingen ætter.

Aa mæ aa Muotens Sessel som Soskin wust vi aap.
Dæ war ek jen uen Bloddrohv i hinne hiele Kraap.
Vi wa som jit, hwa jen den vill, de vill den Annen aalti;
Vi wa tesammen føst aa sist, i Mark aa ve wo Maalti.